

Trần Diễm

Yêu Người Xứ Lạ

Chương 1

Vương Huy đi dọc trắng các Thùy Vân, bãi sau Vũng Tàu để tận hưởng thú vui nơi biển cả mà lần đầu anh mới đặt chân tới. Trước mặt anh, biển trải rộng tới chân trời hình vòng cung, ở sát bờ thì xanh màu ngọc bích, dịu dàng, xa xa màu tím nhạt như sắc hoa Mi-mô-da Đà Lạt. Anh bước nhẹ nhàng trên trắng cát để lún. Thỉnh thoảng cơn sóng lại xô bờ, anh cảm thấy nó như muốn nắm chân anh kéo xuống. Ừ, hay là xuống biển tắm cho mát rồi lại tiếp tục đi. Nhưng rồi anh lại nghĩ, thời gian ở Vũng Tàu không nhiều, dừng chân một chỗ lâu lại không được thưởng thức vẻ đẹp ở nhiều nơi khác. Nghĩ thế, anh tiếp tục để dấu chân lại phía sau nhiều hơn, thành đường dài theo mép nước. Đi thêm một đoạn nữa, anh thấy một người con gái đang ngồi trên tảng đá, mắt mơ màng nhìn ra biển. Lạy Chúa, trông cô buồn bã làm sao, cô ngồi bất động để mặc cho gió thổi tung làn tóc. Anh tiến lại gần, môi cô hơi động đập hình như muốn nói gì nhưng vẫn không nói gì cả. Vương Huy nhìn cô như nhìn vào pho tượng người con gái hóa đá chờ chồng. Nhưng có điều “pho tượng” trước mặt anh có đôi má xanh xao hờm xuống, cặp môi hơi thâm đen như đang trong cơn sốt. Vương Huy bước thêm vài bước nữa. Cô gái vẻ ngơ ngác, sợ hãi nhìn anh. Vương Huy hướng

đôi mắt tò mò về phía cô gái. Chiếc áo bằng nhung đen cộc tay cho vào chiếc quần đen tím làm nổi bật thân hình cân đối của cô. Lạ Chúa, nhìn vào cô mà anh cứ tưởng như nhìn vào một cái xác không hồn nhưng vẫn không che nổi vẻ đẹp kiều diễm. Hình như mình đã gặp cô ta ở đâu?

Đột sóng như bị thần biển thúc xô bờ đập vào đá, tung bọt trắng xóa làm cô gái rùng mình. Huy bước đến gần hơn. Và chính lúc ấy Vương Huy phát hiện dưới hàng mi cong như vòm nhà thờ rực lên ngọn lửa căm uất.

Khi phát hiện thấy Vương Huy nhìn mình quá thô thiển, cô đứng dậy không phải để trốn chạy mà buông ra một câu chửi thật phũ phàng:

- Mày cũng là thằng khổng nạn!

Vương Huy sững sốt nhìn cô gái định để phân bua điều gì nhằm lẫn chẳng, nhưng cô không để ý mà tiếp tục giọng căm uất:

- Mày cũng là thằng bọm.

Và chính từ “bọm” đã giúp anh nhận ra cô gái đó làm ở “Nhà Hàng Dạ Lan” mà có lần anh đã đến. Trái tim anh như bị thất lại, đau nhói. Anh không dám nhìn cô gái mà cúi mặt, phân trần:

- Tôi là nhà báo nên tôi hôm đó đến nhà hàng để tìm hiểu viết bài chứ có phải mua vui qua thể xác đàn bà đâu.

Giọng nói chân thành của Vương Huy làm mạch máu trong cơ bắp cô gái có phần thư giãn hơn, song anh vẫn cảm thấy trên môi cô một nụ cười chua chát. Hai người đứng im lặng nhìn nhau như có vẻ hồ nghi điều gì, lại có vẻ như dò tìm thực hư. Sau những giây phút nhìn nhau, hai người đều có cảm giác bấn khoăn về điều mình vừa nói. Gió biển vẫn vô tình mang theo hơi nước xộc tới làm cô gái rùng mình.

- Trông cô xanh quá. Về đi kéo cảm lạnh mất.

Đã một tuần nay cô gái sống trong tâm trạng sợ hãi, buồn lo và đơn độc nên nghe thấy câu nói ân cần, chăm sóc âu yếm của Vương Huy, tự nhiên lòng

ngực cô phập phồng xúc động. Nhưng thân thể quá yếu mệt sau nhiều ngày mất ăn mất ngủ, cộng thêm hơi lạnh của biển và xúc động đột ngột làm mặt cô tái nhợt, chân khuỵu xuống, ngã vật ra trắng cát. Vương Huy hốt hoảng quỳ sụp xuống bế cô vào lòng đứng lên.

Gió biển vẫn vô tình ào tới.

Vương Huy cởi áo khoác ngoài quần ngang người cô gái chạy lên bờ. Đầu cô gái ngã về phía dưới, tay buông thõng, mặt xanh xao và bất động.

Chạy bộ được một đoạn, Vương Huy nhờ một chiếc ô tô chở cô gái đến bệnh viện. Xe dừng lại, Vương Huy bế cô gái chạy thẳng vào phòng cấp cứu.

Yêu Người Xứ Lạ

Chương 2

Người nữ bác sĩ trong bộ áo choàng trắng hỏi:

- Chị ấy làm sao?

Vương Huy vừa thở vừa trả lời:

- Cô ấy bị ngất.

Bác sĩ trực vừa cầm ống nghe vừa hỏi:

- Chị ấy tên gì? Từ đâu đến?

Vương Huy tỏ ra lúng túng. Anh mở túi xách lục tìm, chỉ thấy có thỏi son đánh môi, hộp phấn Thái, bút kẻ lông mày, vài chục ngàn, giấy tờ tùy thân không có. Duy nhất trên bề mặt hộp kem thoa mặt có chữ : Tố Quyên. Anh nói trong hơi thở gấp

- Dạ. Tố Quyên.

Người bác sĩ nghe tim mạch, đo huyết áp. Song bác sĩ trực hôm nay là bác sĩ đa khoa, không phải bác sĩ nội khoa nên chưa dám chắc điều mình vừa nhận định. Bác sĩ tự nghĩ: Có thể nhồi máu nhẹ cơ tim; và cũng có thể là kiệt sức.

Bác sĩ ra lệnh cho người y tá đứng gần:

- Vô nước biển.

Bác sĩ ghi chỉ định này vào bệnh án rồi quay lại phía Vương Huy nói như muốn giải thích:

- Cho vô nước biển là để tăng cường hoạt động tim mạch.

Vương Huy lấy bao thuốc đưa về phía bác sĩ mời, lo lắng hỏi:

- Bác sĩ cho nhập viện chứ?

- Người thầy thuốc nào lại nỡ lòng cho bệnh nhân về trong tình trạng hôn mê?

Vương Huy đưa mắt nhìn cô gái đang nằm bất động, mắt nhắm nghiền, mặt trắng như màu tường. Anh bước chậm đến giường bệnh, ngồi xuống bên cô gái, đặt tay lên tay cô dường như cũng nghe nhịp tim. Người bác sĩ quay lại nhìn Vương Huy nói:

- Một chai nước biển giá bốn mươi lăm ngàn, cộng khám hai chục là sáu mươi lăm ngàn.

- Phải thanh toán ngay à, thưa bác sĩ?

- Thời buổi chống bao cấp mà! – Bác sĩ lạnh lùng trả lời.

“Chẳng lẽ bệnh viện lúc nào cũng chỉ nói đến tiền ư?” – Vương Huy bực tức nghĩ thầm. Chẳng lẽ bệnh nhân đang trong cơn mê mà cũng đòi hỏi trả tiền ngay mới chữa hay sao? Nếu thời buổi chống bao cấp mà ở bệnh viện bác sĩ lại hỏi tiền ngay từ lúc mới đón bệnh nhân thì còn tâm đâu mà điều trị!

Vương Huy bực tức về thái độ của người bác sĩ, song anh cố nén lại. Anh mở túi xách của cô gái lấy tiền, song nghĩ sao lại bỏ vào rồi mở túi xách của mình lấy ra một tập tiền, rút mười ba tờ loại năm ngàn đưa cho bác sĩ.

- Cám ơn bác sĩ. Mong bác sĩ chữa cho cô ấy lành bệnh. Còn chi phí bao nhiêu tôi xin thanh toán.

Người bác sĩ nhìn Vương Huy tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Anh là...

- Người nhà của cô ấy!

- Thế thì anh phải chăm sóc cẩn thận, đừng co cô ấy động đậy và theo dõi xem nước biển có xuống đều không. Bác sĩ bật lửa hút thuốc, đi ra.

Vương Huy kéo vỏ chăn đắp cho cô gái và nhìn thẳng mặt cô, một cái nhìn sồn gai ốc. Bất giác anh đặt tay lên trán. Trán vẫn ẩm. Anh sờ bàn chân.

Chân đã bớt lạnh. Anh cúi đầu, hai tay ôm mặt: Gia đình Tố Quyên ở đâu?

Ba má làm gì? Tại sao lại chọn nghề bán bia? Vương Huy bỏ tay ra và ngẩng đầu lên. Ôi, một khuôn mặt đẹp tuyệt vời mà anh chưa bao giờ bắt gặp. Anh cứ ngồi lặng im ngắm nhìn cô gái cho tới quá nửa đêm. Rồi anh cầm tay cô gái đặt lên tay trái của mình, tay phải úp lên trên như muốn truyền chút hơi ấm cho cô. Tay phải anh vừa xoa nhẹ lên tay cô gái vừa thỏa thích ngắm nhìn. Khuôn mặt gay gắt và cay độc ban chiều khi mới gặp nhường chỗ cho sự dịu dàng và trầm tư. Mái tóc như bờm ngựa được trải dài theo chiều gối.

Vương Huy xòe tay làm lược chải tóc cho đỡ rối.

Cô gái mở mắt ngơ ngác. Trời ơi, đôi mắt đẹp lạ thường, sáng trong nhưng chứa ẩn sự nghiêm khắc, in dấu ẩn sự đau khổ. Cô gái nhìn Vương Huy và nhận ra anh, người mà ban chiều cô đã nặng lời phỉ báng nay ngẫu nhiên trở thành người che chở cho mình. Cô hết sức lúng túng khi bàn tay mình đang

nằm trong tay Vương Huy, có nên co lại không hay cứ để mặc. Về mặt cô gái đỡ mệt, mắt nhìn Vương Huy, bắt đầu dò hỏi :

- Đây là đâu hả anh?

- Bệnh viện.

Vương Huy nhìn âu yếm:

- Bây giờ thì em không đuổi anh nữa chứ?

Tự nhiên nước mắt làm ướt đôi tròng mắt cô gái. Vương Huy đặt tay lên chỗ tiêm chích, hỏi :

- Có đau không em?

Cô gái giọng buồn, nói chậm từng tiếng:

- Không đau bằng nỗi đau khác.

Vương Huy lấy khăn lau nước mắt, kéo chăn đắp cho cô gái. Cô gái quay đi, nhắm mắt lại. Qua hàng giờ dài vô tận, Vương Huy chỉ im lặng quan sát, lắng nghe cho tới khi cô gái thở sâu và đều.

Yêu Người Xứ Lạ

Chương 3

Sáng hôm sau, Vương Huy trở về khách sạn. Anh nặng nhọc gieo mình xuống giường cố gắng nhớ lại buổi gặp người con gái ấy.

Mới cách đây một tuần, anh từ Hà Nội vào Sài Gòn công tác. Xưa nay, cái nghề làm báo bắt người ta nay đây mai đó, khi nào cũng vội vàng.

Nhận được lệnh của Tổng biên tập, anh đâm vô ra ga khi tàu Thống Nhất 2 sắp chuyển bánh. Hai ngày hai đêm sau, anh đã có mặt tại Sài Gòn. Đúng rồi, ngay tối hôm đó bạn đưa anh vào nhà hàng Dạ Lan ngồi hàng giờ bên cô gái ấy. Tối đó, trong ánh điện mờ, anh đang ngơ ngàng nhìn các ngọn đèn tỏa sáng phủ dày ánh lân tinh lên mặt các cô gái thì cô gái có nước da trắng như ánh trăng thu ấy mặc chiếc áo dài xanh, quần trắng mềm hơn tơ lụa bước đến ngồi bên, tự giới thiệu tên là Tố Quyên. Song ngay lúc đó, anh đã có linh cảm Tố Quyên cười nhưng chứa đựng nỗi u buồn. Cô ấy ca nhưng mang nỗi buồn của con người ở thế giới khác, thế giới của những cô gái ngồi cả buổi có đàn ông xung quanh, nghe những lời ngọt ngào “anh yêu em” mà lòng trống trải, quặn đau. “Đời tôi cô đơn nên yêu ai cũng cô đơn. Đời tôi cô đơn nên yêu ai cũng không thành”. Đúng! Chính đó là lời ca của Tố Quyên trong đêm ấy.

Từ lúc bước ra khỏi nhà hàng đến khi gặp lại chiều qua trên trăng cát, giọng ca và hình ảnh Tố Quyên vẫn lưu lại, hiện lên cho anh nhớ, ngắm nhìn chứ

không phải để ái ân. Chia tay Tổ Quyên trong đêm ấy, anh chỉ mang theo linh cảm cô đang buồn, chán chường chứ không hề nghĩ có việc lại hệ trọng hơn khiến cô lo âu, tiêu tụy đến mức ngã gục bên bờ biển. Giờ đây, Vương Huy nghĩ rằng mình linh cảm đúng. Anh nằm ngửa nhìn lên trần nhà, gõ nhịp ngón tay xuống thành giường, lo sợ nghĩ bụng: Chắc có chuyện gì khổ đau, dẫn dắt đến Tổ Quyên. Anh quyết định trong thời gian ở Vũng Tàu sẽ dành thời gian đến chăm sóc, tìm hiểu xem điều gì đã làm xáo động tâm hồn cô. Nhưng lần nào Tổ Quyên cũng chẳng nói gì cả, chỉ lặng lẽ nằm im nhìn Huy. Có lần mưa như trút nước, gió biển ào ào gây cho Tổ Quyên cảm giác cô đơn, sợ hãi. Cô nói với Vương Huy:

- Đêm nay anh ở lại đây với em, đừng về - Giọng Tổ Quyên thều thào, đứt quãng - Mưa bão thế này, em nghe tiếng sóng gió gầm gào cứ tưởng như tiếng người chết trên biển bao đời nay tích tụ lại giờ theo sóng, theo gió từ đáy sâu cuộn lên - Giọt nước mắt tự nhiên đọng trên khóe mắt Tổ Quyên - Giá như không có anh thì em cũng đã chết trên biển, đành lấy trắng cát làm mồ, góp hồn vào gió biển đêm nay.

Huy chăm chú nghe, nghĩ ngợi nhìn vào đôi mắt như hai hồ nước xanh đã tràn trề nước.

Và chính trong đêm mưa gió đó, trong buồng bệnh nơi xa lạ bên bờ biển, Vương Huy và Tổ Quyên bỗng đều muốn trò chuyện, sẵn sàng giải bày những tâm tư, những kỷ niệm sâu kín của đời mình. Có lẽ, cả hai người đều nghĩ, gặp nhau lần này rồi không biết có gặp nhau nữa không nên để tâm tình một cách cởi mở. Còn Vương Huy, nhìn vào đôi mắt Tổ Quyên, nghe giọng nói đứt quãng của cô, anh có linh tính sắp được nghe một câu chuyện gì mà anh đã linh cảm.

Anh lấy khăn lau nước mắt cho cô, giọng ân cần:

- Ủ, đêm nay anh sẽ ở đây cùng em. Đừng sợ!

Ngoài trời mưa bắt đầu đổ xuống ào ạt như trút nước chẳng khác gì mưa bão ngoài Bắc. Gió gầm rú ngoài biển, bên mái hiên bệnh viện. Tổ Quyên và Huy đều không nhìn thấy biển, chỉ nghe thấy tiếng sóng đập vào ghềnh đá. Cả thành phố Vũng Tàu chìm ngập trong bóng đêm và mưa. Tổ Quyên nhìn Vương Huy thầm cảm ơn: dẫu sao, đêm nay có anh ở bên, em không cảm thấy cô đơn, đỡ sợ.

Cả đêm đó Vương Huy thức cho Tổ Quyên ngủ. Gần sáng anh kéo tấm chăn mỏng đắp cho cô rồi nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường. Tất cả các cô tiếp viên làm ở nhà hàng đều sẵn sàng cho các tay đàn ông bước vào ôm hôn, họ đã chai sạn với cái hôn mà họ cho là hôn môi trường thì đêm nay mình hôn cô ta cũng là hôn môi trường, có tội lỗi gì đâu. Vương Huy nghĩ và cúi đầu xuống. Đôi môi anh đã gần sát môi Tổ Quyên, gần đến nỗi hơi thở của cô đã phả nhẹ vào mặt anh, làm mạch máu như xé toang lồng ngực, hừng hực,

giần giật khắp toàn cơ thể. Nhưng ngay lúc đó, đôi lông mày cong như hai mái vòm nhà thờ của Tố Quyên động dậy, sắc mặt sần khở của cô có điều gì trắc ẩn rung lên theo nhịp thở, môi như hai cánh sen mấp máy như hỏi Vương Huy: Có phải anh cũng là khách làng chơi không? Ý nghĩ đó như bàn tay ai phía sau nâng đầu anh lên. Anh thở dài đưa tay vén màn. Ngoài cửa sổ, mưa vẫn rơi nặng hạt.

Yêu Người Xứ Lạ

Chương 4

Sau đêm mưa bão, biển lại thanh bình, gió chỉ đùa giỡn với bím tóc như bờm ngựa phía sau Tố Quyên, chỉ nhẹ nhẹ thoa lên cổ, lên mặt hai người.

Họ lặng lẽ đi dọc trắng cát Thùy Vân, chẳng hề nhìn nhau.

- Tối qua, em vẫn không nói vì sao em lại bỏ nhà lên đây?

Tự nhiên Tố Quyên dừng lại, giọng thì thầm:

- Em khó thở quá.

Vương Huy kêu lên sợ hãi:

- Quay lại đi em!

- Không. Em chỉ thấy tim đau nhói.

Tố Quyên bước thêm vài bước, giọng lạc hẳn đi:

- Em đã ra đi hẳn, đã rời bỏ mọi người.

Tố Quyên nói và nhìn ra biển với nỗi buồn khôn tả. Còn Vương Huy thấy chân mình như chùng lại, rụng rời. Anh đã linh cảm thấy điều này khi gặp Tố Quyên ngồi như hóa đá trên trắng cát, nhưng lúc ấy linh cảm chưa rõ rệt, còn bây giờ câu nói của cô như sét đánh bên tai. Anh buồn rầu, lặng lẽ bước. Đầu óc mung lung, anh nghĩ: Người con gái bỏ cha mẹ, quê hương ra đi thường là con người hư hỏng. Anh quay lại phía Tô Quyên:

- Không. Anh không tin!

- Điều ấy có thật đấy, anh ạ!

- Thế em không biết ba má em sẽ đau khổ khi không biết con mình đi lưu lạc nơi đâu hay sao?

- Thú thực, em cũng chẳng biết điều gì sẽ xảy đến với ba má... Mà cũng chẳng biết điều gì sẽ đến với em.

Hai người vẫn đi dọc trắng cát. Vương Huy không nói nên lời cứ đắn đo, suy nghĩ và bối rối. Anh nghĩ rằng người con gái bỏ nhà ra đi không thể chấp nhận. Con người ta sinh ra phải có cội, có nguồn, phải có quê hương, cha mẹ. Vậy tại sao Tố Quyên lại bỏ nhà ra đi? Nghĩ như thế song anh không có lời khuyên nào sát thực, nói một câu không thích hợp hoàn cảnh của Tố

Quyên:

- Người ta bảo, con bỏ bá má ra đi là người con bất hiếu. - Anh kết tội em đây à? – Tổ Quyên xúc động kêu lên.

- Không. Nhưng...

- Sao anh không nói tiếp?

Vương Huy Chậm rãi nói:

- Anh nghĩ rằng điều ấy không thể được. Em bỏ nhà ra đi là điên rồ, là giết chết bố mẹ, giết cả chính mình. Em có biết thế không?

- Em biết. Song việc em bỏ nhà ra đi vượt qua cả ý chí – Giọng Tổ Quyên chứa đựng sự khổ đau, tuyệt vọng.

Vương Huy nói giọng thiết tha như cầu khẩn:

- Nếu vậy thì em nên quay về đi. Em nghĩ xem tội tình gì mà ba má em lại mất em vĩnh viễn? Em có biết không, nếu em bỏ nhà ra đi thì ba má em sẽ điên đầu lên vì những lời dè bủ, chê bai. Ba má em sẽ xấu hổ, nhục nhã khi có đứa con không nghe lời. Nỗi khổ ấy sẽ giết chết dần ba má. Em nghĩ xem có đúng không?

Tổ Quyên buông một câu thật thà:

- Dạ. Đúng!

- Vậy thì bình tâm lại, quay về đi em!

Tổ Quyên vẫn lặng lẽ bước, thỉnh thoảng lại ngược nhìn Vương Huy như trách móc không hiểu nổi lòng nhức nhối trong cô. Thực ra không có lời giải thích củ anh thì cô cũng đã khổ sở dần vặt trong quyết định của mình. Chẳng có lời củ anh thì con tim bị thương củ Tổ Quyên cũng đang quần quại. Bởi bì cô đã phải trải qua bao đớn đau mới đến quyết định này. Và chính quyết định đó, việc làm đó đã dày vò, hành hạ cô đến mức ngồi như hóa đá bên trắng cát. Vì không hiểu nỗi đau củ Tổ Quyên, Vương Huy cứ tiếp tục những lời khuyên:

- Chẳng lẽ anh nói thế mà em vẫn quyết tâm định bỏ nhà ra đi hay sao?

Tổ Quyên nhìn anh lòng đau tê tái, mỉm cười chua chát:

- Em biết trả lời anh thế nào đây?

Nhưng hãy nghe anh – Giọng Vương Huy khẩn khoản – Bây giờ em trở về quê vẫn chưa muộn. Anh là một nhà báo, đi nhiều nơi. Anh sẽ về quê thưa chuyện với ba má để em trở về nhà. Em trở về là em thương ba má, không tự giết cuộc đời em. Hãy nghe anh đi, Tổ Quyên!

- Anh ơi! Xin anh đừng nói nữa – Tổ Quyên ngắt lời và trả lời qua nước mắt – Anh Huy! Anh quả là người chân thành, lo toan cuộc sống cho em và gia đình em. Anh quả là con người tốt bụng, nhưng anh chẳng hiểu gì đau khổ củ em – Tổ Quyên òa lên khóc. Tiếng khóc củ cô cứ dồn dập như sóng biển xô bờ. Vừa khóc cô vừa giải bày – Anh! Anh hãy tin là em thương nhớ ba má, các anh, các chị và cả thằng Đang con chị Ba nữa. Thiếu em, cả nhà

sống sao nổi. Nhưng tất cả đều đã muộn rồi. Đến bây giờ thì em không thể trở về vì cuộc đời đang cay đắng không khổ.

Yêu Người Xứ Lạ

Chương 5

Nước mắt Tố Quyên càng đầm đìa. Nhưng rồi cô cô nén nỗi buồn đau chủ động chuyển hướng câu chuyện để chạy trốn những câu nói đang làm nhức nhối lòng mình.

- Cả tuần nay, ngày nào anh cũng hỏi về cuộc đời em, thế mà em chẳng hỏi han anh được một câu. Thế nào, nghề làm báo của anh thường phải xa nhà, anh có nhớ quê hương, vợ con không? Bài báo tới anh định viết gì?

- Nhớ, nhớ nhiều lắm

– Giọng Vương Huy cởi mở, sôi nổi

– Sau đợt công tác này về, anh sẽ viết bài phóng sự dài về những Tú Bà, Tú Ông kinh doanh thể xác những người con gái. Về cuộc sống của những ổ đào ở nhà hàng ôm bìa ôm bán thân xác cho các tay đàn ông dâm dăng.

- Trời ơi! Anh định tìm hiểu về em để rồi viết về việc em đã làm hay sao? -

Tố Quyên chột kêu lên và run rẩy toàn thân – Nếu mà anh viết về em thì đau khổ hơn cả cái chết. Chết là cái gì đâu. Em sẽ chết ngay bây giờ cũng được. Còn viết về việc em đã làm thì còn tội tệ hơn mọi nhục hình và giết chết cả ba má em, cả những người thân của em. Ôi, anh thật là con người độc ác – Tiếng Tố Quyên rên rỉ, đau đớn bật lên từ trái tim đang rỉ máu – Anh ơi!

Anh có biết không, em bỏ nhà đi lang thang chính là em đang bảo vệ ba má em, thế mà anh đang tâm viết điều này hay sao? Anh quả là con người tàn nhẫn – Giọng Tố Quyên gay gắt, phần nộ lại có vẻ van xin, khiến Vương Huy thấy lòng tê tái. Anh quay lại nhìn Tố Quyên thấy mặt cô tái xanh, đôi mắt như bốc lửa, tưởng cô như đang trong cơn mê sảng. Anh nhìn Tố Quyên không chớp dường như tìm ra trong đôi mắt ấy lời giải đáp cho những thắc mắc của mình: Tại sao cô ấy yêu ba má đến thế lại bỏ nhà ra đi? Câu nói ấy như có sức nặng kìm chân Vương Huy lại, có sức nặng ngàn cân đè lên vai làm chân anh lún sâu xuống trắng cát. Còn Tố Quyên, khi thấy Vương Huy không bước, cô cũng dừng chân. Tố Quyên quay lại:

- Tại sao anh lại thích viết về đau khổ của người khác?

Huy ngẩn người nhìn Tố Quyên. Tại sao lại bảo mình như vậy? Chưa kịp trả

lời thì Tố Quyên đã hỏi tiếp:

- Có lần nào anh bị đau khổ chưa? Đùa vui trên khổ đau của người khác, anh cho là trò hấp dẫn đối với anh sao?

Tố Quyên dừng nói bước tiếp, trên sắc mặt biểu lộ sự đau khổ, tuyệt vọng.

Vương Huy bình tĩnh hỏi:

- Chúng ta tiếp tục đi tiếp chứ!

- Vâng. Em muốn đi nên em đã bỏ nhà ra đi!

Tố Quyên rất nhạy cảm với nỗi đau của mình nên ai nhắc đến nghề uống bia kiếm tiền, cô chạnh lòng và phản ứng mạnh. Còn Vương Huy cho rằng thể xác con gái là một cái gì rất thiêng liêng mà những Tú Ông, Tú Bà không được kinh doanh qua họ. Anh dừng chân nhìn thẳng vào mặt Tố Quyên:

- Anh cũng sẽ đi với em đến tận cùng trời, cuối đất.

Tố Quyên ngạc nhiên hỏi:

- Để làm gì hả anh?

- Để tìm hiểu về công việc, về những sự sa đọa của những người hành nghề bia ôm, của các tay bợm già đến đó để mua vui qua thân xác chị em.

Tố Quyên tái mặt thấp giọng:

- Thế có bao giờ anh nghĩ người uống bia kiếm tiền đó cũng có một nỗi đau – một nỗi đau của con người bị những tay dâm dăng làm nhục chưa? Có bao giờ anh nghĩ nỗi đau của họ bị xiềng chặt vào ông chủ, bà chủ đến mức buộc phải làm nô lệ trong lầu xanh đó chưa? Anh là một nhà báo đi nhiều, hiểu nhiều, biết xót thương đến thân xác những cô gái đang bán thể xác cho các tay đàn ông dâm dăng, có bao giờ anh nghĩ đến nỗi khổ của họ chưa? Anh có biết không, họ đang run lên cầm cập vì hổ thẹn và ớn nhục trước bọn đàn ông đó, vô vọng trước cuộc sống không công ăn việc làm đàng. Anh có hiểu, họ đã oằn xuống vì hổ thẹn chưa? Ngay như em đây, muốn chạy trốn khỏi quê hương xa ba má, muốn biến thành con chuột để chui xuống lòng đất cho người đời khỏi nhìn thấy, muốn chết đi để khỏi phải chịu đựng sự nhục nhã. Thế mà anh định viết bài về em. Thật là nhẫn tâm quá!

Đằng Đông, tận cuối đại dương, ánh mặt trời màu hồng xiên ngang sắc biên màu lá mạ in hằn bóng hai người trên trắng cát. Vương Huy lặng thinh, chậm chậm bước dọc theo trắng cát. Suốt một tuần nay anh chưa thấy hết mối liên quan giữa công việc uống bia kiếm tiền và nỗi đau trong Tố Quyên, chưa hiểu được mối liên quan vì sao cô yêu ba má mà lại bỏ nhà ra đi. Bây giờ thì anh bắt đầu cảm nhận được một phần nào nội tâm của Tố Quyên, cảm nhận được một phần sự xáo trộn trong tâm hồn cô qua những lời bộc bạch. Anh bắt đầu cảm thấy thông cảm và thương Tố Quyên. Anh quay lại phía cô, giọng phân trần, hối hận:

- Anh muốn em hiểu cho rằng điều anh vừa nói chỉ mới là ý định thôi. Anh mắc bệnh nghề nghiệp thích đi, thích hỏi, thích nghe chứ anh có ý định nhục

mạ em đâu. Nếu có gì khổ đau mà có thể nói được, em hãy nói cho anh nghe, biết đâu anh lại giúp được em điều gì sao!

Yêu Người Xứ Lạ

Chương 6

Tổ Quyên và Vương Huy lại bước tiếp dọc trắng cát, hầu như hai người đều không nói. Tổ Quyên cảm thấy anh nhà báo mới từ Bắc vào này chẳng phải có ý định viết xấu về mình, thái độ lại chân thành nên cô bắt đầu thấy mến.

Cô quay lại:

- Hôm nay anh có bận lắm không?
- Không.
- Vậy thì em muốn xin anh một đặc ân trước lúc anh xa em: Đi dạo cùng em.
- Đi đâu?
- Bãi Trước, Bãi Sau, đến chùa, trở về bệnh viện... nơi nào cũng được.

Vương Huy nhìn xuống mép nước, nơi mà biển đang vuốt ve bờ. Từng lớp sóng dạt tay nhau chạy đến chân anh rồi rút lui để lại những cánh san hô, ốc sò rực rỡ, lung linh đủ màu sắc. Anh ngẩng lên bắt gặp đôi mắt đen của Tổ Quyên đang nhìn mình lúng túng. Anh do dự hỏi:

- Chắc em có tâm sự gì?

Giọng Tổ Quyên như trong hơi thở:

- Vâng!
- Vậy thì chúng mình đi ăn gì cho đỡ đói đã. Sáng nay hai đứa đã ăn gì đâu. Họ vào tiệm ăn. Vương Huy gọi hai tô hủ tiếu. Tổ Quyên nói với chủ hàng cho loại mì dai, không bỏ hành. Cô ngồi lặng im cầm đũa, một tay vịn về mép khăn bàn nhìn Vương Huy ăn. Tổ Quyên cảm thấy áy náy và hối hận vì đã trót nhận lời vào cửa hàng mà mình mệt quá không ăn được. Để phá tan sự im lặng mỗi lúc một nặng nề, cô đành đẩy tô hủ tiếu về phía Vương Huy, gọi cốc dừa xiêm không bỏ đường, tai lắng nghe bài ca du dương trong máy cassette từ gian trong vọng ra:

Thương nhau, ta dành cho nhau
Anh đưa em ra biển Vũng Tàu
Dẫu rằng Bãi Trước, Bãi Sau ...
Vẫn là nắng, gió xôn xao ...

Tổ Quyên cầm nguyên chiếc thìa trên tay rồi như nấc nghẹn, sợ hãi điều gì và im lặng. Có lẽ tiếng hát ấy có điều gì làm cô cảm động. Còn Vương Huy cảm nhận lời ca “Nắng gió Vũng Tàu” này với thiết tha, nồng cháy làm sao. Phải chăng đây chỉ là giọng hát hay còn là số phận mà nó lại nảy sinh đúng

vào lúc này? Anh im lặng lắng nghe:
Ơi em yêu! Nơi ta đến, nắng như mặt đất
Có từ lâu, và như ở đâu đâu
Nhưng cái nắng ánh trong đôi mắt
Lại không nơi đâu, như nắng Vũng Tàu!
Khi hồi âm cuối cùng của câu hát còn đàng vang vọng, cảm hứng xôn xang
của bài ca như đánh thức tình yêu thương ở cả Vương Huy và Tố Quyên.
Tình cờ, hai người cùng một lúc ngẩng lên nhìn nhau bối rối rồi lại cúi
xuống.
Hết.

Nguồn: Thời Áo Trắng
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 26/03/2005 8:02:09 CH